

Lớp học trên đường

Cụ Vi-ta-li nhặt trên đường một mảnh gỗ mỏng, dính đầy cát bụi. Cắt mảnh gỗ thành nhiều miếng nhỏ, cụ bảo:

– Ta sẽ khắc trên mỗi miếng gỗ một chữ cái. Con sẽ học nhận mặt từng chữ, rồi ghép các chữ ấy lại thành tiếng.

Từ hôm đó, lúc nào túi tôi cũng đầy những miếng gỗ đẹp. Không bao lâu, tôi đã thuộc tất cả các chữ cái. Nhưng biết đọc là một chuyện khác. Không phải ngày một ngày hai mà đọc được.

Khi dạy tôi, thầy Vi-ta-li nghĩ rằng cùng lúc có thể dạy cả chú chó Ca-pi để làm xiếc. Dĩ nhiên, Ca-pi không đọc lên được những chữ nó thấy vì nó không biết nói, nhưng nó biết lấy ra những chữ mà thầy tôi đọc lên.

Buổi đầu, tôi học tấn tới hơn Ca-pi nhiều. Nhưng nếu tôi thông minh hơn nó, thì nó cũng có trí nhớ tốt hơn tôi. Cái gì đã vào đầu nó rồi thì nó không bao giờ quên.

Một hôm, tôi đọc sai, thầy tôi nói:

– Ca-pi sẽ biết đọc trước Rê-mi.

Con chó có lẽ hiểu nên đắc chí vẫy vẫy cái đuôi.

Từ đó, tôi không dám sao nhãng một phút nào. Ít lâu sau, tôi đọc được, trong khi con Ca-pi đáng thương chỉ biết “viết” tên nó bằng cách rút những chữ gỗ trong bảng chữ cái.

Cụ Vi-ta-li hỏi tôi:

- Bây giờ con có muốn học nhạc không?
- Đây là điều con thích nhất. Nghe thầy hát, có lúc con muốn cười, có lúc lại muốn khóc. Có lúc tự nhiên còn nhớ đến mẹ con và tưởng như đang trông thấy mẹ con ở nhà.

Bằng một giọng cảm động, thầy bảo tôi:

- Con thật là một đứa trẻ có tâm hồn.

Theo Héc-to Ma-lô, Hà Mai Anh dịch

- Mẫu chuyện trên được trích từ tiểu thuyết "Không gia đình" của nhà văn Pháp Héc-ta Ma-lô viết về cuộc đời lưu lạc của chú bé Rê-mi. Bị bắt cóc và vứt ra lề đường từ lúc mới sinh, Rê-mi được một gia đình nghèo nuôi, rồi được chủ một gánh xiếc rong là cụ Vi-ta-li dúi dắt nên người. Trải bao thăng trầm, cuối cùng cậu đã tìm được gia đình và sống hạnh phúc bên những người ruột thịt.

- **Đặc chí:** tỏ ra thích thú vì đạt được mong muốn.

- **Sao nhãng:** (nghĩa trong bài) không dồn công sức vào công việc chính phải làm, do chủ quan.

Hệ thống câu hỏi:

1. Thầy Vi-ta-li đã cho Rê-mi và Ca-pi học điều gì đầu tiên?
2. Vì sao lớp học ấy được gọi là “lớp học trên đường”?
3. Em thấy thái độ học tập của các bạn trong câu chuyện có đáng trân trọng không? Vì sao?
4. Nếu được viết tiếp câu chuyện, em sẽ cho lớp học ấy một cái kết như thế nào?

Hệ thống câu hỏi:

Độc hiểu ngôn: Ai là người đã dạy các em nhỏ trong lớp học ấy?

Độc giải thích: Các em học sinh trong lớp học trên đường có thái độ học tập ra sao?

Độc phê phán: Em có suy nghĩ gì về tấm lòng của người thầy trong lớp học trên đường?

Độc sáng tạo: Hãy tưởng tượng em tham gia lớp học trên đường để kể lại một ngày đi học đáng nhớ của mình.